

Türkiye İşçi Partisi
Ankara İl Merkezi

Ankara, 10.4.1965

BASIN BÜLTENİ

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu Üyeleri ile İl Başkanları ortak toplantısında bir konuşma yapan Genel Başkan N. Ali Aybar;

5 Haziranda yapılacak senato üyeleri seçiminin önemini belirterek, bu seçimle A.P. iktidarı ile muhalifet partilerinin, 10 Ekienden buyana durumlarındaki değişiklikleri öngörmek imkânını vereceğini; Fakat asıl Türkiye İşçi Partisinin kaydettiği ilerlemeleri rakamlarla tesbit etmemizi sağlayacağını söylemiştir.

Daha sonra Aybar konuşmasına şöyle devam etmiştir:

" Vatandaş oylarının % 53'ünü alarak iktidara gelen Adalet Partisi, Meclisteki rahat çoğunluğuna rağmen bugün acz içinde çırpınmaktadır. Bu kadar kısa sürede iflâs eden bir başka iktidar görülmemiştir. A.P., ters doğrultuda son iktidar denemesi olacağı benzer. Gerçekten 15 yıllık bir ara ile ve sanki 27 Mayıs hiç olmamışçasına, 1950-1960 yıllarını bize yeniden yaşatmak hem hayaliyle ortaya çıkan Adalet Partisi'nin iflâsının, kompradörler ve yabancı ortakları çıkarına işletilen Anayasaya aykırı bir girişim sonu olacağını sanmaktayız. Türkiye'nin bilim dışı, akıl ve mantığın reddettiği denemelere artık tahammülü kalmamıştır. 6 aylık A.P. iktidarı, ekonomimizi bütünü altüst etmiş, rejim bürhanını hat bir safhaya getirmiş ve dış politika da beliren umut verici gelişmeleri durdurmuştur."

A.P. iktidarı geldiğinden beri enflasyon eğiliminin hızla arttığını; tedavüldeki para miktarında, paranın tedavül hızında, kredi hacminde küçümsenemeyecek artışlar kaydedildiğini; buna karşılık üretimde aynı tempoda bir artış olmadığını; A.P. iktidarının bel bağladığı dış kredi imkânlarının da umudun çok altında bir seviyede kalacağını belirten Aybar:

"Bu şartlar altında A.P. iktidarının vaatlerinden hiçbirini tutamaması; işsizliğin, pahalılığın, sefaletin, fihşahalığın artması ve bu bozuk düzenden bir avuç kabağacının yararlanması karşısında, A.P. yi oylarıyla iktidara getirmiş olan vatandaşlarımız, A.P. nin çekici halkın partisi olmadığını kavrayacaklardır. Bizim ödevimiz gerçeklerin üzerindeki perdeyi sıyırtarak, halkın biran önce uyumasına hizmet etmektir." demiştir.

Bir çıkmazda olduğunu sezinliğin A.P. iktidarının zorlamalarıyla bu çıkmazdan kurtulmaya çabaladığını fakat bu zorlamaların A.P. iktidarını bütünü çıkmaza ve daha büyük bir hızla iflâsa sürüklediğini söyleyen Aybar, konuşmasına şöyle devam etmiştir:

.../.

"A.P. iktidarı artık Anayasa sınırlarının fiilen de gerisine düşmüştür. Gerçekten Meclis'deki çoğunluğuna dayanarak, muhalefeti ödev göremez hale getirebileceğini sanan A.P. iktidarı, Meclis'den Anayasaya aykırı kanunlar geçirmeye kalkışmıştır. Partizan idare kurma teşebbüslerine girişmiştir. Mahkeme kararlarına hiç sayacak kadar ileri gitmiş; bir yandan faşist mensuplu kanunları harekete geçirerek toplumu ahimî çürdürmek, süsünce ve inanç hürriyetlerini, bilim ve sanat hürriyetlerini yok etmek hevesine kapılmış; bir yandan da komünizmle mücadele bahanesiyle kaba kuvvet gösterilerine girişen bir takım Anayasa dışı ve pro-faşist dernekleri kurmağa, müsamahasıyla teşvik etmeğe devam etmiştir. Komünizm yasaktır. Yasak olan şey, ancak gizli yapılabilir. Gerçekten gizli bir komünist faaliyeti varsa bunu Emniyet kuvvetleri ortaya çıkarmakla ödevlidir. Tabii gerçekten böyle bir şey varsa. Yoksa tertipler hazırlayarak değil tabii. Durum bu olduğuna göre, bir takım derneklerin, sorumsuz kişilerin "komünizmle mücadele ediyoruz." diye hükümetin devlet hazinesinden yaptığı yardımlar ve müsamahası, hattâ teşvikiyle, Anayasa teminatı altında bulunan hakları çiğnemeye cüret etmeleri, Atatürkçülere, toplumlulara taşla, sopayla saldırmaları elbette kayıtsız kalınacak bir olay değildir. Son olayları hatırlıyalım: Siyasal Bilgiler Fakültesine taşlarla saldırılar, hükümet bunu adi bir zabıta vakası sayar; hattâ suçlular hakkında kovuşturma açıldığı bile duyulmaz. T.M.T.F. basılır, işgal edilir, zorbalar polis himayesinde binayı terk ederler; hükümet buna "zabıta olayı" bile demez. İzmir'de eli baltalı biri Atatürk Anıtı'na saldırır; hükümet buna da "adi zabıta olayı" der. Hükümetten soruyoruz: Türkiye'yi nereye götürmek istiyorsunuz? 1950-1950 arasında izlenen yol, Türkiye'yi çıkmaza, bu yolu izleyenleri de, "hayırsız" bir adaya götürmüştür. A.P. iktidarını Anayasa sınırları içinde dürüst davranmaya davet ederiz."

Aybar, daha sonra Türkiye'nin, özel teşebbüse öncelik tanıyan, yabancı sermaye yardımlarına bel bağlayan bir zihniyetle yönetilemeyeceğine işaret ederek konuşmasına şöyle devam etmiştir:

"Türkiye kapitalist olmayan yoldan kalkınacak, bağımlı bir ülke olmaktan kurtulacaktır. Meclis'te rahat bir çoğunluğa sahip olduğu halde, iktidarda iktidarsızlığın rahatsızlığı içinde kıvrılan A.P. iktidarı, tarihin akışına sırt çevirdiğini anlamalıdır. A.P., toprak

açalarının, yabancıya aracılık eden sermaye çevrelerinin son iktidarı olacağına benzemektedir. Türkiye İşçi Partisi'nin bayrağını taşıdığı toplumcu hareket iktidara şimdiden namzetliğini koymuştur. Anayasa dışı davranışlarla, polis tertipleri, taşlı sopalı saldırılarla tarihin çarkı durdurulamaz, toplumsuluk yok edilemez. Zorbalıklar, fikre karşı küfürle, iftira ve yumrukla çıkışlar bizi daha da güçlendirir."

Aybar, daha sonra Türkiye İşçi Partisi'nin demokratik sosyalizm anlayışını açıklamış ve: "Türkiye İşçi Partisi, sosyalizmin halkla elele kurulacağına inanır. Türkiye'de böyle bir kuruluşun şartları vardır. Herhalde halka karşı, halkı hiçe sayan bir sosyalizm düşünülemez ve kurulamaz; kurulsa bile yaşatılamaz. Türkiye İşçi Partisi, sosyalizmin millî bağımsızlıkla gerçekleşeceğine inanır. Türkiye'nin yabancı bir devletin nüfuz ve etkisi altında bulunmasına tahammül etmeyiz. Türkiye'de sosyalizmi halkımız kendi gücü ile kuracak, bağımsızlık içinde yürütecektir." demiştir.

Konuşmasına dış politika sorunlarını ele alarak son veren Aybar, Kıbrıs buhranının halâ bir çözüme ulaştırılamamış olmasının nedenlerini açıklamış, Kıbrıs davasının Türkiye açısından önemini belirttikten sonra ikili anlaşmalar ve NATO ittifakı üzerinde durmuş: "Türkiye İşçi Partisi, ikili anlaşmaların derhal gözden geçirilerek, Millî bağımsızlığımız, egemenlik haklarımızla bağdaşmayan anlaşmaların feshini istemektedir. Türkiyemizi, halkımızı irademiz dışında bir savaş tehlikesiyle karşı karşıya bırakan, üstelik her zaman olabilecek bir kaza sonucunda radyo aktivite afetine uğramamız ihtimalini başımız üzerinde Demokles kılıcı gibi sallanmasına yol açan Amerikan üslerinin, vakit kaybedilmeden tasfiyesini zorunlu görmekte, bunu millî bir ödev saymaktadır. Bundan başka Türkiye İşçi Partisi NATO ittifakı 1969 yılında sona erene kadar aşağıdaki tedbirlerin alınmasını öngörmektedir:

- 1- NATO entegre komutanlığı emrine verdiğimiz silâhlı kuvvetlerin ekonomik gücümüz, nüfusumuzla orantılı olarak ve başka müttefiklerin bu komutanlık emrine verdikleri kuvvetler de gözönünde tutularak azaltılması;
- 2- NATO'dan geri çekeceğimiz kuvvetlerle bağımsız ve millî bir savunma gücünün kurulması;
- 3- Bu savunma gücünün bir millî kurtuluş savaş stratejisi ve taktiğine göre eğitilip donatılması ve halkla tam bir dayanışma içinde savaş yürütülmesi için özel eğitime tabi tutulması;
- 4- Millî savunma sanayimizin ihtiyaçlarımız seviyesinde geliştirilmesi; kendi yapamayacağımız silâhlar için de tek bir memlekete bağlanılmaması;
- 5- Münhasıran NATO'ya ait olan üslerden başka, ikili anlaşmalarla hiç bir yabancı devlete üs verilmemesi ve mevcutların tasfiye edilmesi;
- 6- NATO ittifakı gereğince kurulmuş üslerin münhasıran Genel Kurmay Başkanlığımız emrinde bulunması ve bu üslerin Türk komutanlarının komuta zinciri içine alınması;
- 7- Bu üslerde atom başlıklı silâhlar bulundurulmaması;
- 8- Türkiye'de Amerikalıların emrinde bulunan radar şebekesinin Türkiye emrine ve Türk komutasına verilmesi; aksi taktirde bu şebekenin derhal Türkiye'den sökülüp çıkarılması;
- 9- İzmir'deki NATO Doğu Akdeniz komutanlığının yurt dışına çıkarılması;
- 10- NATO'ya tahsis edilen Türk Silâhlı Kuvvetlerinin herhalükârda Anayasanın 110. maddesi uyarınca Genel Kurmay Başkanlığının emrinde bulunmasının sağlanması, yani entegre komutanlık prensibinin reddi. "